

Batman komt ook even voorbij in deze overrompelende trip door het collectieve filmgeheugen. Yuri van der Hoeven

Knutselen met blockbusters

THEATER 'Terminator too' baant zich flitsend een weg door Hollywood, met een erg grappige meta-blockbuster tot gevolg.

VERVLOET & VILLANELLA

Terminator too Op tournee tot 28 januari.

Acteur Robbert Vervloet en muzikant Ephraïm Cielen zijn verslingerd aan blockbusters. In de eerste vijf minuten van *Terminator too* passeren al de legendarische ontbijtscène uit *Pulp fiction*, een gezwinde choreografie van filmtitels en de knullig nagebootste intro's van 20th Century Fox (die bombastische muziek!) tot MGM (die brullende leeuw!).

Deze overrompelende trip door het collectieve filmgeheugen resulteert in hun eigen ludieke blockbusterverhaal, iets als *The dark knight* meets *Star wars* meets *Titanic* meets *The lion king*. Maar meer dan pure fanfictie brengt deze voorstelling comedy in de stijl van Neveneffecten, waarin de speelvogels met hun spectaculaire gevechten, trillerige viooltjes en strak getimede romantiek de theatrale trucs van de filmmachinerie blootleggen.

Tussen die knipoogjes schemert de wereld buiten de cinema door, waarin hun personages een traumatische gebeurtenis moeten verwerken. Na de

bliksemsnelle start dreigt die wending, die het voorgaande nogal eenzijdig als escapisme verklaart, de voorstelling te doen inzakken. Gelukkig weten Vervloet en Cielen de valkuilen nipt te omzeilen als zelfs die kwetsbare momenten tot stereotiepe filmscènes worden opgepompt.

Vluchtroute

Zo is deze voorstelling niet alleen een reflectie over hedendaagse fenomenen als cosplay, ze verwijst ook naar een hyperbewuste popcultuur die zich in eindeloze meta-referenties verliest. We verdwijnen maar al te graag in de fictie, waarin we de gekste dingen beleven zonder de gevolgen te moeten dragen. Maar kennen we nog de weg terug? Zijn de tijdelijke vluchtroutes die virtuele werelden ooit boden vandaag dwingende spiegels geworden, die het echte leven ontoereikend maken?

Terminator too rakelt die vragen op zonder te oordelen. Meedromen met de droomfabriek? Ja, maar met de ogen open. De charme van deze publiekslieveling is dat hij het spelplezier en de ongebreidelde creativiteit laat primeren, zodat de voorstelling voortdurend je eigen verbeelding triggert. Om het met die scène uit *Pulp fiction* te zeggen: ‘*We happy?*’ ‘*Yeah, we happy.*’

GILLES MICHIELS

https://www.standaard.be/cnt/dmf20191027_04687872